

литиката, съ изборитѣ и съ вѣстницитѣ и съ сичкыя онзи купъ отъ глупости, които сѣ изна-мѣрили мѣждетѣ за да си минуватъ врѣмето? Не, пріятелю мой Джиме, обичамъ та и много та почитамъ, но за никого не са излагамъ на тѣзи сичкытѣ мѣжы.

Джимъ удари съ бича си дѣнеря на единъ дафнъ.

— И тѣй, рече, като станѣ, ты си непреклонна?

— Като божіето правосѣдіе, отговори Анни-та съ смѣхъ.

— Не ми остава слѣдователно друго освенъ да ся убійѣ. Прощавай Аннито.

— Кждѣ тичашъ съ този трагическій видъ?

— Молиж ти ся, Анито, не ми ся смѣй. Ты мя познавашъ : ако ся случи нѣкое бѣдствіе не обвинявай другыго освенъ себе си.

— Колко добръ го рече, тигрътъ ! Ты бы на-правиль Мекреди да приблѣднѣ на драмата на Отелло. Ела, неукротимый Загуаръ, ела, сѣдни. Обичашъ ли мя ?

— По-много отъ живота си.

— Добръ ; готовъ ли си да умрешъ за да ми послужишь ?

— Ей-сега даже.

— Еще и да убіешъ, мыслижъ ?

— Да убійѣ ? Не разумѣвамъ тѣзи ти шегъ, рече Джимъ.

— Добръ ; отъ сега ся колебаешъ , пріятелю мой Джиме ; азъ си дадохъ слово да обикнѣ о-